

je v nekaterih pesmih (V prahu svojih dni, Za tuje roke posejana) spremenila v očitno še edino možno podobo ljubezni, namreč v skrb in strah za hčerino usodo. Konec tega so-žitja je ločitev obeh, se pravi materina osamelost (Spet vas čakam).

Kaj menite o teh pesmicah? — Mor-da se nekatere v tradicionalnem smislu berejo kar prijetno (Rojstvo, In tihe ure, Ne odidi), toda prav gotovo je, da so vse skupaj literarno presežene — oziroma literarno ne dosegajo prave pesmi. Tu ne bi razpredali v resnici za-

pletenege razmerja med otrokom in starši, zapišimo le nekaj besed o jeziku teh verzov. Ni mogoče zatajiti, da je nastal zunaj vseh že zdaleč ne preveč sodobnih prizadevanj po razbijanju jezikovnih klišejev, se pravi, da pričujoča besedila ponavljajo zelo stare klišeje, ki vsaj v pesmi povedo bore malo in so pomensko polni le ob nepoznavanju sodobne poetične vsebine. Plemenit ali kakršen si že bodi namen tako ostaja plemenit ali k. s. ž. b. namen, poezija pa poezija.

J. Horvat

GLOSA

KDO JE PROTI ČEMU?

Čeravno strokovna publikacija ni nogomet ali kaj podobnega, vendar tudi tu veljajo nekatera pravila igre. Podtikanje sodi med hude prekrške v teh moralnih pravilih, in tisti, ki jih naklepno krši, mora pač računati tudi s posledicami.

Sodim, da je po »pojasnilu« J. Pleterskega povsem nesporno, da »nisem enačil črte londonskega pakta z rapalsko mejo«, in to je bistveno, saj razen ugotovitve, da je Italiji na slovenskem narodnem ozemlju v Rapallu uspelo doseči več, kot ji je celo obljubljal londonski pakt, sploh nisem načeval podrobneje, kako je pakt iz leta 1915 trgal naše narodno telo.

V uvodnem poglavju sem namreč posvetil temu takrat tajnemu dogovoru le nekaj vrstic in ga nisem obravnaval detajlneje, kaj je nam Slovencem jemal oziroma puščal, ampak sem ga apostrofiral predvsem kot eno izmed najbolj brutalnih manifestacij italijan-

skega imperializma, ki je skušal povsem zapreti Jadran in ga tako spremeniti v »italijansko jezero«. To in nič več je bil moj namen!

V skladu s to izhodiščno mislijo je tudi grafično ponazorilo, ki ga pa nikakor ni moč imenovati zemljevid. Od tega čisto sumarnega prikaza odpade nekaj kvadratnih centimetrov na slovensko ozemlje, saj so na njem naznačena le mesta Ljubljana, Gorica in Trst, in če bi še tako spretno cepili dlako, ni mogoče delati hipotez, ki jih J. Pleterski razpleta v svojem »pojasnilu«. Da ne bo pomote: njegova razmišljanja so sicer zanimiva, vendar usmerjena na napačen naslov. Še na nekaj bi ga želel opozoriti: za sklepe (tudi v tem primeru) je odločilno besedilo in ne morebitna grafična ponazoritev, ki je zgolj orientacijske, sekundarne narave.

Ne maram sprenevedanja, sklicevanja na »spraševanja drugih«, vendar mišlim, da je stvar zdaj meritorno pojasnjena.

Dr. J. Jeri